

گفت و گو «جام جم» با سعید جلالی، نویسنده سریال «بی همگان» عاشقانه‌ای با مضامین روز اجتماعی

۷

ویژه

این روزها مهم‌ترین سالن‌های تئاتر کشور تعطیل هستند

آتش آشوب به جان تئاتر

۸

سبک زندگی

بررسی آداب حضور کودکان و نوجوانان در شبکه‌های اجتماعی و فضای مجازی

کودکان را در جهان مجازی رها نکنیم

در دنیای امروز به هیچ وجه نباید نوجوانان را از فضای مجازی برحذر داشت. اتفاقا آنها باید با اینترنت آشنا باشند و برای استفاده از فضای مجازی هم نیاز به آموزش دارند. این آموزش‌ها کودکان و نوجوانان را از خطرات احتمالی دور می‌کند. مهم‌ترین شرط آگاهی نوجوانان از چالش‌های دنیای مجازی، آگاهی والدین آنها در خصوص اینترنت است.

۱۲

رسانه

گفت و گو با امیر زنده دلان
مجری و تهیه‌کننده

با «دلبرونه» دنیا را از نگاه کودکان ببینید

۶

سینما

گفت و گو «جام جم» با حسن صیدخانی، کارگردانی که رهبر انقلاب از فیلمش تقدیر کرد

مستطیل قرمز؛ تصویر مظلومیت و مقاومت مردم ایران

۱۰

موسیقی

دیدگاه محمد گلریز، خواننده پیشکسوت درباره نقش برخی هنرمندان در دامن زدن به آشوب‌ها

برخی سلبریتی‌ها آب به آسیاب دشمن می‌ریزند

۱۱

یادداشت

اختراع هزار باره چرخ در تئاتر استان‌ها

اگر در تاریخ تئاتر، تئاتر آزمایشگاهی را منتسب به گروتسکی می‌دانند بی شک باید سند تئاتر موش آزمایشگاهی را به نام مدیران تئاتر در ایران ثبت کرد.

اصولاً در ایران و اداره کل هنرهای نمایشی کشور چیزی به نام استفاده از تجربیات گذشته وجود ندارد و تنها هر مدیر تازه به مسند رسیده با ادعای شکافتن سقف انداختن طرحی نو همه تلاشش را می‌کند تا هر دستاوردی از گذشته را تغییر دهد و به عنوان مدیر خلاق و با نوآوری شگرف مطرح شود. در این میان بیچاره‌تر از همه تئاتر استان‌ها و شهرستان‌ها هستند که سال‌هاست با مجموعه‌ای به نام اداره کل هنرهای نمایشی پایتخت و حومه مواجهند و اولین اصل عدالت و شعار تئاتر برای همه، هرگز برای ایشان محقق نشده است. جشنواره‌های تئاتر استانی به عنوان محلی برای حضور گروه‌های نمایشی هر استان سی و چندمین دوره خود را تجربه می‌کنند و در هر دوره شاهد تغییرات مختلفی بوده‌اند که هر کدام با خون جگر و تحمل رنج بسیار به دست آمده است. سال‌ها هنرمندان تئاتر تلاش کردند محیط اجراهای عمومی و ارتباط مستقیم تئاتر با مردم به عنوان رکن اصلی جشنواره قرار بگیرد تا هر نمایش به شرط اجرای عموم بتواند در این رویداد حضور پیدا کند. شرطی که پس از سال‌ها به یکباره و پس از پنج ماه از اعلام شیوه‌نامه‌ای همانند سایر دوره‌ها با شرط اجرای عمومی از سوی دبیرخانه جشنواره فجر تغییر می‌کند و تأکید بر عدم اجرای عمومی می‌شود. نایاب‌تر از این که ایده این تغییر از نگاهی کالامحور نشأت می‌گیرد که فجر میزبان آثاری باشد که پیش از این به روی صحنه نرفته‌اند. گویی قرار است مدلی تازه از یک ماشین رونمایی شود تا دل حاضران بیشتر غنچ برود. در تازه‌ترین اتفاق، جشنواره‌های استانی قرار است مجدداً مدلی دیگر از آزمون و خطا را تجربه کنند که این شیوه از همان ابتدا با مخالفت هنرمندان استان‌ها روبه‌رو شد ولی متأسفانه مدیران جشنواره فجر و اداره هنرهای نمایشی به این اعتراضات توجهی نکردند.

تغییر شیوه‌نامه برگزاری جشنواره‌های استانی تنها منوط به بحث اجراهای عمومی نشد و دوباره کردن شورای سیاست‌گذاری جشنواره و تغییر به دو شورای سیاست‌گذاری و اجرایی و تقسیم برخی مسئولیت‌ها و کم‌رنگ‌تر کردن نقش هنرمندان و انجمن هنرهای نمایشی از آن جمله است.

در شیوه‌نامه سابق، شورای سیاست‌گذاری متشکل است از مدیرکل فرهنگ و ارشاد اسلامی استان، معاون هنری، کارشناس تئاتر، رئیس گروه هنری و رئیس انجمن هنرهای نمایشی استان به اضافه دو نفر از اعضای هیات مدیره استان و سه هنرمند از هنرمندان پیشکسوت و با سابقه که این افراد شورایی را تشکیل می‌دادند که در جلسه نخست، میزبان نماینده یا مدیر حوزه هنری، نماینده شورای شهر، نماینده سازمان فرهنگی و اجتماعی شهرداری جهت مشورت و استفاده از حمایت‌های این سازمان‌ها بود.

نوید جعفری
نویسنده
و کارگردان تئاتر

گفت و گو

گفت و گو با سید محمد بهشتی، رئیس پژوهشگاه میراث فرهنگی و گردشگری به مناسبت «هفته تهران»

هنرمندان باید تصویر تهران را بجای آورند

در فاصله نیمه دهه ۵۰ تا دهه ۸۰ هواره با «ناکجا» مواجه‌ایم. از دهه ۸۰ به بعد به مرور می‌بینیم تهران را اهلس در سینما «بجا» می‌آورند و به همین خاطر است تعداد فیلم‌های مستندی که راجع به تهران ساخته می‌شود، فقط در سال ۱۳۸۵ برابر با تمام طول تاریخ سینما تا قبل از آن است. به عبارتی از سال ۸۵ به بعد رفته رفته شاهد تعلق خاطری که می‌گویید هستیم. توره‌های تهران‌گردی به تدریج راه‌اندازی شدند و عموماً مستری این توره‌ها هالی تهران هستند که برایشان سؤال پیش‌آمده تهران کجاست و به دنبال قضا‌های تهران می‌گردند. در این سال‌ها کتاب‌ها و فیلم‌های زیادی درباره قضا‌های تهران نوشته و ساخته شده که وجه روایی تهران را بیان می‌کنند و همه اینها از تعلق خاطر به شهر حکایت می‌کنند. شما اگر این سؤال را در دهه ۶۰ یا ۷۰ می‌پرسیدید، می‌شد گفت نمادهای تهران در فیلم‌های سینمایی کم است؛ چون تعلق خاطری به تهران وجود ندارد اما الان اصلاً چنین چیزی نیست.

«تِه‌رون، تِه‌رون، تِه‌رون... قشنگیه، اما سردمش بدن»، درست در جایی از فیلم «دختر لر، وقتی جعفر از گلنار می‌خواهد با او به تهران بیاید، گلنار در پاسخ به او این دیالوگ را می‌گوید. شاید بتوان این دیالوگ را نخستین تصویری دانست که سینمای ایران در همان ابتدای شکل‌گیری از پایتخت ارائه کرد و این در حالی است که از همان روز تا به حال ماجرای اغلب محصولات این سینما در پایتخت اتفاق افتاده است. اما سؤال اینجاست تصویری که سینمای ایران در این سال‌ها از تهران ارائه کرده تا چه حد مبتنی بر واقعیت بوده و چهره واقعی تهران را ترسیم کرده است؟

«تِه‌رون، تِه‌رون، تِه‌رون... قشنگیه، اما سردمش بدن»، درست در جایی از فیلم «دختر لر، وقتی جعفر از گلنار می‌خواهد با او به تهران بیاید، گلنار در پاسخ به او این دیالوگ را می‌گوید. شاید بتوان این دیالوگ را نخستین تصویری دانست که سینمای ایران در همان ابتدای شکل‌گیری از پایتخت ارائه کرد و این در حالی است که از همان روز تا به حال ماجرای اغلب محصولات این سینما در پایتخت اتفاق افتاده است. اما سؤال اینجاست تصویری که سینمای ایران در این سال‌ها از تهران ارائه کرده تا چه حد مبتنی بر واقعیت بوده و چهره واقعی تهران را ترسیم کرده است؟

ساناز قنبری
آرگوه فرهنگ و هنر

«البته شاید به این دلیل باشد که بعد از دهه ۸۰ نمادها و المان‌های تهران بیشتر شده و به همین خاطر است که نمود بیرونی تهران را بیشتر در آثار سینمایی دیدیم. خیر، نباید جای علت و معلول را اشتباه بگیریم. تعلق خاطر کم‌رنگ به تهران در آن زمان به دلیل احوالات فرهنگی-اجتماعی جامعه شهری بود. جامعه شهری ما تقریباً دهه ۸۰ به بعد میل به مدنیت پیدا می‌کند. به این معنا که رفته رفته زندگی در شهر از فضاهای خصوصی به فضاهای شهری رجوع می‌کند و شاهد جریان حیات مدنی در شهر می‌شویم.

«البته شاید به این دلیل باشد که بعد از دهه ۸۰ نمادها و المان‌های تهران بیشتر شده و به همین خاطر است که نمود بیرونی تهران را بیشتر در آثار سینمایی دیدیم. خیر، نباید جای علت و معلول را اشتباه بگیریم. تعلق خاطر کم‌رنگ به تهران در آن زمان به دلیل احوالات فرهنگی-اجتماعی جامعه شهری بود. جامعه شهری ما تقریباً دهه ۸۰ به بعد میل به مدنیت پیدا می‌کند. به این معنا که رفته رفته زندگی در شهر از فضاهای خصوصی به فضاهای شهری رجوع می‌کند و شاهد جریان حیات مدنی در شهر می‌شویم.

سلیقه هنری کافی برای انجام وظایف‌شان دارند؟ نیازی نیست مدیران شهری سلیقه داشته باشند. این هنرمندان هستند که باید سلیقه داشته باشند و مدیران شهری باید فضا را مساعد و آماده کنند برای این که بهترین هنرمندان ما عرض اندام مقیاس شهری داشته باشند. وقتی مدیران شهری می‌خواهند به سلیقه خودشان رجوع کنند، کار خراب می‌شود.

«در پایان در انبوه فیلم‌هایی که در تهران مقابل دوربین می‌روند، به ندرت می‌توان تصویری شناسنامه‌دار و با هویتی از پایتخت جست‌وجو کرد. فکر می‌کنید تصویری که سینمای ایران از تهران بیش روی مخاطب قرار می‌دهد، تا چه اندازه ملموس و نزدیک به واقعیت است؟»

اولین کسانی که باید تهران و ارزش‌های اصل شهر و احوالات و چستی اهل تهران را بجای آورند هنرمندان هستند اما گاهی هنرمندان در این کار تنبلی می‌کنند. اگر تنبلی نکنند و این تصویر را به درستی بجای آورند، دیگر لازم نیست به آنها بگویید تهران را زیبا جلوه دهند. اگر تهران را همان که هست با همان حقیقتی که دارد بیان کنند، یک زیبایی اصیل است. شهر تهران مثل عروسی است که او را به آرایشگاه می‌فرستند تا زیبا شود اما اگر بدون در نظر گرفتن ویژگی‌های چهره‌اش، او را شبیه کسی دیگر کنند نه تنها زیبا نمی‌شود بلکه زشت هم می‌شود. در واقع باید ببینیم ارزش‌های خود یک چهره چیست و آن را تقویت کنیم. تهران به اندازه کافی زیبایی دارد و فقط کافی است آنها را بشناسند. اگر بشناسند حتماً تصویر دلنشینی از شهر خواهیم داشت. تهران فی‌نفسه واجد ارزش‌های اصیل فراوانی است. چند پایتخت در دنیا داریم که پس از آنجا چنین کوه بلندی باشد یا چند شهر داریم که نماد گیاهی داشته‌باشد؟! الان هر جای جهان درخت چنار بینیم یاد تهران می‌آید. تمام تنوع فرهنگی ایران مبتنی بر مزیت‌هایشان در تهران حضوری فعال دارند. مثلاً بیخود نیست همه سوپرمارکتی‌ها آذری هستند، هیچ توطئه‌ای هم در کار نبوده و این مزیت آنهاست. همچنان که بقیه تنوع فرهنگی ایران هر کدام در تهران نقشی ایفا می‌کنند. تهران یک ایران کوچک است و باید آن را بجای بیاوریم و این یک ارزش است.

به نظر شما
مدیران شهری که
کارهای اجرایی
زیباسازی را بر
عهده دارند.